

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra ANGST

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 188.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983000739584/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

op, og han skulde nu til at begynde paa Offertoriet. Men umiddelbart før dette, vender Præsten sig atter mod Menigheden og siger: »Dominus vobiscum!»

I dette Øjeblik saae Martin sin Fader.

Han sad dernede, foroverbøjet, med Hænderne støttende mod sine Knæ. Martin saae mere af hans Haar end af hans Ansigt. Haaret var bleven meget stærkt graanet. Han rokkede, vist ligesom utaalmodig, frem og tilbage med Overkroppen. Denne Lille Mand tog lige saa megen Plads i Martins Bevidsthed i dette Øjeblik som alt det andet i Kirken, ja, meget mere, for det andet eksisterede kun halvt for ham. Han kunde sletikke holde Tankerne ved Ordene, han messede, men fortsatte alligevel dermed — han kunde det altsammen søvngjængeragtig sikkert. Imens blev han ved at høre det Ord med sin Faders Stemme: »Gud er jo ingen Kjæltring, — — kunde disse Ord da opveje al den Sikkerhed, som Martin ved sit Munkeliv havde søgt at vinde, gjorde de det overflødig, forkasteligt — — det var jo gudsbespotteligt at tænke — aa, det var jo den ugudeligste Vantro — — —

Han havde fremsagt det Vers af den hellige Skrift, som indleder Offertoriet, han havde bedt Bønnen ved Frembringelsen af Brødet og Vinen, — han havde foretaget Haandtvætningen og atter vendt sig mod Menigheden med Ordene: »Orate fratres!» . . . . Men denne Gang saae han ikke efter sin Fader, han var helt optagen af hine Ord, den Gamle for mange Aar siden havde sagt. — — Han havde bedt de paa Haandtvætningen følgende »stille Bønner» eller Secreter — havde udraabt til Menigheden sit: »Sursum corda!» og var kommen igjennem Præfationen. Nu lagde han Hænderne foldede paa Altret og bøjede sit Hoved dybt og begyndte paa den »stille Messe» — der ender med Ordene for selve den hellige Forvandling. Men da han henimod Slutningen af den stille Messe velsignende udbredte sine Hænder over Vinen og Brødet og udtalte Ordene: »Vi ofre til Dig, Du Levende, Sande, Evige» . . . . vaagnede han pludselig op til fuld Bevidsthed om, hvad han foretog sig — — og blev overfalden af en lammende Rædsel: hvilken Dødssynd, at hans Tanker havde været borte derfra! hvilke Fejl havde han maaskee begaaet! — — det sortnede for hans Øjne, han var ved at falde eller at flygte — — da fornam han den gamle Præceptors Røst